

Arrest

**nr. 41 387 van 2 april 2010
in de zaak RvV X**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 19 februari 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 5 februari 2010 houdende de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 maart 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 maart 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. WILLEMS, die loco advocaat E. TRIAU verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VYVER, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn. Op 20 januari 2010 dient hij een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Verzoekers vingerafdrukken worden genomen en uit het Eurodacverslag blijkt dat zijn vingerafdrukken op 16 juli 2007 reeds werden genomen in Duitsland en hij er een asielaanvraag indiende.

Tijdens het Dublin interview afgenomen op 27 januari 2010 bevestigt verzoeker dat hij in Duitsland een asielaanvraag heeft ingediend en verklaart hij na afloop van de procedure te zijn teruggekeerd naar Rusland.

Op 28 januari 2010 richten de Belgische autoriteiten een terugnameverzoek aan de Duitse autoriteiten in toepassing van artikel 16.1.e van de Europese Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003, tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij één van de lidstaten wordt ingediend (hierna verkort de Dublin-II-Verordening). Op 5 februari 2010 aanvaardde de Duitse autoriteiten het terugnameverzoek.

Op 5 februari 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}), die op dezelfde dag wordt betekend aan verzoeker. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

aan de persoon die verklaart te heten A.E.

van nationaliteit te zijn : Onbepaald

die een asielaanvraag ingediend heeft.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Duitsland toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 16(1)e van Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003.

De betrokkene vroeg op 20.01.2010 asiel. Vergelijking van vingerafdrukken wees uit dat de betrokkene op 16.07.2007 asiel vroeg in Duitsland (hit Eurodac - asielaanvraag). Tijdens zijn verhoor bevestigde de betrokkene dit. Zijn asielaanvraag zou op 08.06.2009 door de Duitse instanties zijn afgewezen. Hij verklaarde verder begin juli 2009 vanuit Duitsland naar de Russische Federatie te zijn gereisd, hij zou op 18.01.2010 vandaar naar België zijn gekomen. Op 28.01.2010 werd een verzoek voor de terugname van de betrokkene gericht aan de Duitse instanties, die op 01.02.2010 instemden met ons verzoek.

Aan de betrokkene werd gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) hij asiel vroeg in België. De betrokkene antwoordde dat hij geen specifieke reden had om België te kiezen als asielland, hij stelde dat de personen, met wie hij meereisde, naar België kwamen. De betrokkene stelde geen familie in België te hebben. Gevraagd naar de toestand van zijn gezondheid verklaarde de betrokkene depressies en hartproblemen te hebben. De betrokkene brengt echter geen attesten aan, die deze verklaarde problemen staven en aangeven dat ze een overdracht aan de Duitse instanties zouden verhinderen.

De betrokkene verklaarde dat hij van juli 2009 tot 18.01.2010 in de Russische Federatie verbleef. Hij brengt echter geen enkel element aan dat dit vermeende verblijf buiten het grondgebied van de Lidstaten bewijst, wat impliceert dat er geen geloof aan zijn verklaring kan worden gehecht. Dat de Duitse instanties op 01.02.2010 hun akkoord verleenden voor de terugname van de betrokkene betekent dat ook zij oordelen dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn verklaringen.

Duitsland is als lidstaat van de Europese Unie gebonden door dezelfde internationale verdragen als België. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Duitse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Duitse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. De betrokkene toont ook niet aan dat hij bij overdracht naar Duitsland zal worden blootgesteld aan omstandigheden die strijdig zijn met artikel 3 van het EVRM.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 3(2) van Verordening 343/2003. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Duitse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 16(1)e van Verordening 343/2003.

Bijgevolg moet de bovengenoemde het grondgebied van het Rijk verlaten. Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Duitse instanties."

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een eerste en enig middel voert verzoeker de schending van de motiveringsplicht aan. Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing motiveert dat hij geen bewijs zou bijbrengen van zijn terugkeer naar Rusland nadat hij verplicht werd Duitsland te verlaten. Verzoeker betoogt dat op geen enkele wijze wordt verduidelijkt om welke redenen men geen geloof hecht aan het feit dat verzoeker in de periode van juli 2009 tot 18 januari 2010 in Rusland heeft verbleven. Verzoeker verklaart formeel dat hij na het einde van zijn asielprocedure in Duitsland dat land heeft verlaten en terugkeerde naar zijn thuisland. Zonder meer wordt er gesteld dat hieraan geen geloof kan worden gehecht. Verweerder wijst enkel op het feit dat de Duitse overheid instemde om verzoeker terug te nemen waaruit wordt afgeleid dat ook de Duitse autoriteiten geen geloof hechten aan zijn relaas. Verzoeker betoogt dat dit onvoldoende is. Uit de beslissing moet men duidelijk kunnen opmaken om welke redenen niet wordt ingegaan op een bepaald verzoek. Uit het enkele feit dat wordt gesteld dat men aan een element geen geloof hecht, kan verzoeker niet afleiden waarom men tot deze conclusie komt en is het onmogelijk om enig verweer op te bouwen. De bestreden beslissing haalt geen enkel concreet element aan. *“Het is bijgevolg niet duidelijk of het elementen betreft die eerder in de procedure uiteengezet werden; Het is niet duidelijk wie deze elementen zou kunnen hebben aangehaald, zijnde ofwel verzoeker, ofwel een derde; vanzelfsprekend kan men geen beslissing motiveren op basis van dergelijke onduidelijkheid.”*

2.2 Verweerder antwoordt dat de geuite kritiek onjuist is. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk dat geen enkel element wordt aangebracht dat het vermeende verblijf buiten het grondgebied van de lidstaten bewijst zodat geen geloof kan gehecht worden aan verzoekers bewering. Verweerder meent dat het kadert binnen het redelijkheidbeginsel om geen geloof te hechten aan gratuite beweringen die niet worden gestaafd met enig bewijs. Verweerder wijst nog op artikel 16 van de Dublin-II-Verordening en wijst erop dat Duitsland haar verantwoordelijkheid erkende.

2.3 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voor genoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De motieven die de bestreden beslissing onderbouwen, kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Er wordt immers met verwijzing naar de toepasselijke wetsbepaling duidelijk gemotiveerd dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Duitsland toekomt. Tevens overloopt de bestreden beslissing de argumenten die werden aangehaald door verzoeker en wordt telkens uiteengezet waarom deze argumenten niet volstaan om de asielaanvraag niet door Duitsland te laten behandelen. Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij aanvoert dat de bestreden beslissing nergens motiveert waarom er geen geloof gehecht wordt aan zijn formele verklaring dat hij terugkeerde naar Rusland en aldus het grondgebied van de lidstaten heeft verlaten. De bestreden beslissing motiveert dienaangaande het volgende: *“De betrokkene verklaarde dat hij van juli 2009 tot 18.01.2010 in de Russische Federatie verbleef. Hij brengt echter geen enkel element aan dat dit vermeende verblijf buiten het grondgebied van de Lidstaten bewijst, wat impliceert dat er geen geloof aan zijn verklaring kan worden gehecht.”* Dat de Duitse instanties op 01.02.2010 hun akkoord verleenden voor de terugname van de betrokkene betekent dat ook zij oordelen dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn verklaringen. De bestreden beslissing geeft aldus duidelijk aan dat er geen geloof wordt gehecht aan verzoekers verklaringen daar hij zijn beweringen met geen enkel bewijs staft. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt dan ook niet aangetoond. Inzoverre verzoeker het niet eens is met de inhoud van de motivering voert hij eerder de schending van de materiële motiveringsplicht aan. Het middel zal dan ook verder vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

Verzoeker dient een asielaanvraag in, in het Belgische Rijk op 20 januari 2010. Verweerder is verplicht om op grond van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet aan de hand van de criteria vastgesteld door de Europese Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003, tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij één van de lidstaten wordt ingediend

(hierna verkort de Dublin-II-Verordening) na te gaan welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker reeds een asielaanvraag had ingediend in Duitsland, die werd afgewezen. Op grond hiervan richtte de Belgische staat een terugnameverzoek tot Duitsland op grond van artikel 16, lid 1, sub e van de Dublin-II-Verordening.

Verzoeker betwist niet dat hij reeds een asielaanvraag indiende in Duitsland en Duitsland op grond hiervan de verantwoordelijke lidstaat is. Verzoeker betwist enkel het onderdeel van de motivering dat er geen geloof wordt gehecht aan zijn bewering dat hij na de afwijzing van zijn asielaanvraag in Duitsland is teruggekeerd naar Rusland en aldus het grondgebied van de lidstaten heeft verlaten. Uit verzoekers verzoekschrift kan worden afgeleid dat hij de mening is toegedaan dat om deze reden België en niet Duitsland de verantwoordelijke lidstaat is.

De bestreden beslissing motiveerde dienaangaande het volgende:

“De betrokkene verklaarde dat hij van juli 2009 tot 18.01.2010 in de Russische Federatie verbleef. Hij brengt echter geen enkel element aan dat dit vermeende verblijf buiten het grondgebied van de Lidstaten bewijst, wat impliceert dat er geen geloof aan zijn verklaring kan worden gehecht. Dat de Duitse instanties op 01.02.2010 hun akkoord verleenden voor de terugname van de betrokkene betekent dat ook zij oordelen dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn verklaringen.”

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker tijdens het Dublin interview afgenomen op 27 januari 2010 verklaarde dat zijn laatste verblijfplaats voor zijn aankomst in België Rostov, te Rusland was. Dat hij teruggekeerd is naar Rusland eind juni, begin juli 2009 nadat zijn asielaanvraag in Duitsland werd afgewezen. Op de vraag naar een gedetailleerde reisroute van Duitsland naar Rusland antwoordt verzoeker dat hij met de auto van Keulen naar Rostov reisde en 1000 euro betaalde aan de chauffeur, wiens naam onbekend is. Ook met betrekking tot de gedetailleerde reisroute van Rusland naar België antwoordt verzoeker enkel dat hij met de auto van Rostov vertrokken is op 18 januari 2010 en op 20 januari 2010 in België is aangekomen. Tevens blijkt uit het administratief dossier dat verweerder in het terugnameverzoek aan Duitsland duidelijk heeft vermeld dat verzoeker verklaarde te zijn teruggekeerd naar Rusland na de afwijzing van zijn asielaanvraag doch dat hij zijn reisweg niet kan reconstrueren en geen enkel bewijs naar voor brengt van zijn terugkeer.

Er moet worden benadrukt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in dat de Raad in het raam van de uitoefening van zijn wettelijk toezicht niet bevoegd is om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr.101.624).

De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker geen enkel bewijs van een verblijf in Rusland heeft ingediend, dat hij tijdens het interview slechts zeer vage verklaringen kon afleggen met betrekking tot zijn reisweg, die zich beperken tot de vertrekplaats, de bestemming en het vervoersmiddel en een bedrag dat betaald werd aan een onbekende chauffeur. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk dat verweerder motiveert dat verzoeker *“geen enkel element aan dat dit vermeende verblijf buiten het grondgebied van de Lidstaten bewijst, wat impliceert dat er geen geloof aan zijn verklaring kan worden gehecht.”* Verzoeker weerlegt in zijn verzoekschrift niet dat hij geen enkel bewijs heeft bijgebracht met betrekking tot zijn verblijf buiten de lidstaten. Verzoeker beweert bovendien dat verweerder enkel verwijst naar de instemming van Duitsland met de terugname en dat hieruit blijkt dat ook Duitsland geen geloof hecht aan verzoekers vermeende verblijf in Rusland. De Raad stelt vast dat ook deze motivering niet kennelijk onredelijk is vermits Duitsland op de hoogte werd gebracht van verzoekers verklaringen in verband met zijn terugkeer naar Rusland en dat Duitsland ondanks deze verklaringen zich verantwoordelijk acht voor de behandeling van de asielaanvraag in overeenstemming met de Dublin-II-Verordening. Het betreft evenwel een bijkomend motief. Het determinerend motief bestaat erin dat verzoeker geen enkel bewijs bijbracht van zijn verklaringen en dit motief wordt niet weerlegd door verzoeker.

De bestreden beslissing motiveert dan ook op redelijke wijze dat aan verzoekers verklaring dat hij de lidstaten heeft verlaten, geen geloof kan worden gehecht en Duitsland bijgevolg de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van verzoekers asielaanvraag. Een schending van de formele of materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee april tweeduizend en tien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN